

# KORT LONTJE

**Ronnie Hout**

**Vuurwerk Thriller**

*Uitgeverij Kwaliteit*

Copyright 2024 Ronnie Hout

Nadruk en doorverkoop verboden

Eerste druk 2024

Omslag: Osborn Koks

Redactie: Uitgeverij Kwaliteit

Foto auteur: Philip Huis in 't Veld

Druk: CB/Printforce

ISBN 9789083438085

NUR 301

*Van alle kwaad is het verdrietigst, wat men zichzelf op de hals heeft  
gehaald*

**Oedipus**



1



# 1. Oeps

En van zijn daden, weet Paco dat vluchtige moment, zal in de oneindige lijst van menselijke stomiteiten ééntje worden bijgeschreven. Het is een dreun. Het is een oerknal, die zich tot in stukken ruimtepuin voortzet. Limburg trilt in meest diepe mergel voegen. Vanaf de natuur op de hoogste heuvels overziet Paco heel Maastricht. Alle bomen staan daar zwijgend, terwijl ze het plaats delict zien. Misschien blijven ze stil en wellicht houden ze hun mond, om het impulsieve geweten van Paco en Miguel te beschermen. Is hij spoedig bij zijn moeder? Gaat hij naar goed en oud Germaans gebruik haar weerzien en omarmen? Meer verheugend; hij zal dan, net als moeder, bij de hemelpoort staan en dan nadert Petrus hem en overhandigt plechtig als beloning voor moeite gedaan een goed mens te wezen, die grote kartonnen Ikea verhuisdoos. En kijkt hij daarin, wat hij zeker zal doen, dan liggen daar verzameld uit zijn hele leven, en elkaar verdringend in geur, alle honderd van zijn kwijtgeraakte jongens sokken.





## 2. Joh

‘Nu komt het, let op, die gast gaat op zijn bek,’ zegt oom Gerd op een vroege december vrijdag met flink Overijssels accent. Paco Ezra’s gezicht gloeit. Het is zijn 18e verjaardag en zijn oom Gerd zit met vrouw Marie voor de TV naar een langdradig ruiter sportprogramma te kijken. Wachten loont. Er is een amateur die op een heel agressief paard moet rijden en met zijn kop vanaf die hitsige knol recht de modder in knalt. Gerd, flink gezet een vijftiger in overhemd, stikt in zijn eigen asma lach.

‘Wat is hier nou grappig aan,’ zegt Marie, ‘dit is toch zeer vervelend voor die persoon én dat paard. Ik krijg hier alleen maar een slecht humeur van.’ Gerd hoest al lachend en zegt. ‘Als je dit niet grappig vindt, is er echt iets mis met de bedradingen in je hersenen.’ Marie kijkt boos. ‘Bovendien vindt je dit vervelend, waarom zit je hier dan nog; ga lekker mee helpen daar aan tafel, om Paco’s mokkataart in stukken te snijden.’

De jarige hoort het zijdelings aan; bekijkt de spiegeling van z’n slungelig lijf en rond hoofdje in met vorstbloemen bedekt raamglas van de woonkamer. En denkt; jaja. Hij staart ook naar de breedbeeld tv, die zijn moeder hem na heeft gelaten, en degene die net van het paard is gedonderd, met bol zwart een ruiterpet nog ongelukkiger valt hij in de prut. Oom Gerd giert. Marie staat snel op en schaart zich naast stilaan een en ander consumerend als zure zult, het feestvarken Paco Ezra. Hij weet zich geplaagd door te vaak met zijn gedachten naar binnen keren, maar

vandaag is het heel prettig en komt die scheef op de wereld staande eigenschap, reuze te pas. Hij leunt tegen de rug van, weliswaar pastel en saai als lakmoespapier, versierd een gerecyclede houten eetstoel. Zijn tengere en oudere vriendin Josephine, die ooit bevriend met zijn moeder is geweest, is gevallen voor Paco's gelijkenis, meent hijzelf, met een acteur uit de serie Breaking Bad. Josephine zucht even en zet met trots de taart op tafel.

'Kijk 's aan.'

'Karamel?'

'Ja, speciaal voor jou hè. Kost een dikke 30 euro, wat we niet hebben, maar gehaald bij de Albert Heijn. Kijk, 18 kaarsjes! Past allemaal maar net.'

'Gerd,' gilt Marie, 'kom er nou 's even bij zitten, joh!'

Zijn oom staat op, gooit sikkeneurig de afstandsbediening in de zitting van een fauteuil. En hij neemt ook plaats aan tafel. 'Nou, we zijn er allemaal klaar voor—hoor Paco.'

'Waarvoor,' zegt Marie stuurs.

'Nou, hij moet als geniaal kind als 't ware, elk van de achttien kaarsjes uitblazen, om voor de komende twaalf maanden, geluk en zegen af te pingelen, nieuwe.'

'O ja,' zucht Marie.

Paco geeft met een blik te kennen, hij heeft geen zin erin, laat staan hij heeft haast, maar vindt openlijk verzet teveel van het goede; hij blaast.

Roetige rook trekt een cirkel boven de vroegere eettafel van mevrouw Ezra, desondanks zijn inzet, branden nog volop twee kromme eigenwijze kaarsjes.

'Oef!' Zegt Marie, 'nou, dat wordt geen bijster goed jaar.'

'Kom op joh,' zegt Gerd. 'Je hebt je eerste plaats al verprutst. Als je zo'n loser bent, pak dan tenminste de eerste plaats van de losers. Namelijk de tweede.'

Paco blaast nogmaals en harder. Dit keer, zich groen ergerend aan zijn scheikundige mis calculatie, overleeft toch teveel aan CO2 een kaarsvlam. Met ontzette oogopslag bekijkt Paco de dansende eenling.

'Nou ja zeg.'

Gerd giert. En Paco beseft. Dit is nou typisch de tijd van zijn leven. Alles loopt precies waar zijn oom Gerd op hoopt. Dit kan toch niet, kom op nou.

Hij ademt in. Hij haalt warme kamerlucht tot in zijn twee bij een fiets ongeluk gezwollen tenen en blaast van lieverlee zich een liesbreuk. De luchtdruk perst het vlammetje plat, het helt helemaal naar links omlaag, niettemin als goddelijk of olympisch vuur veert 't veel veerkrachtiger nog recht.

Paco loopt met de pest in naar het raam. Iedereen in de kamer verstijft, behalve hijzelf, die ziet; buiten werpt een raddraaier uit zwart glimmend een SUV, ratelend een Chinees matje en roept uit het bestuurdersraampje; 'Gewoon te koop, bij Sjaak voor een knaak—hoor mensen.'

'Kom, laat de feestvreugde niet bederven, met een taart van 30 euro,' zegt Josephine schor, 'probeer 't nog één keertje.'

Paco loopt terug naar de tafel, likt, tot ze natter zijn dan bij seks, even snel aan twee vingers, reikt naar het flakkerende licht, en voortvarend tussen duim en wijsvinger knijpt hij 't lontje plat. Een stilte. Hij werpt een scherpe blik naar de drie ouderen en zingt met puber bariton;

'Lang zal hij—'

De bel gaat. 'Oh. Wat nu,' zegt Marie.

'Rustig maar,' roept Gerd. 'Kalm aan allemaal. Volgens mij is dat voor mij. Ik ga even kijken.'

Maar Josephine d'r hazewindhond lijf schiet al voorbij iedereen, zoekt het halletje in en naar de voordeur. Uit de gang komt, vergezeld van tochtkou en zwart gebrande taco's geur, een verschrikte kreet. 'Miguel?!'

Josephine stommelt, vergezeld van Paco wel bekend een kleine opdonder, en weinig gewenste gast, terloops de kamer in. De tiener staart rond met donkere kijkers; is altijd op zoek naar strijkers, weet Paco, waarvan hijzelf zo spijtig Josephine belooft heeft er vanaf te zullen blijven.

'Heb jij met dat zwarte kapsel en je kapsones, nou nog voorouders gehad bij de Grieken,' zegt Gerd grijnzend.

'Ja, ik weet het,' antwoordt bruusk naar de vier toeschouwers loerend Miguel, 'sorry dat ik stoorzender ben. Maar mijn criminele pa Sjaak heeft, naast vuurwerk ook mij uit zijn auto gegooid. Ik sta nu alweer 3 en een half uur buiten en heb niet eens een sleutel.'

'Oh,' zegt Josephine, 'is me dat vervelend met dit ijzige rotweer. Nou ja, op dit moment is de verjaardag van je eigen, en ook mijn vriend. Ik weet niet zo goed wat ik voor je kan doen. Heb je nabije vrienden, waarmee je

geen ruzie hebt, waar je kan aanbellen.'

'Die heb ik niet.'

'Wat,' zegt Josephine rillend in een beige vest.

'Nou—andere vrienden waarmee ik geen ruzie heb. Of die zijn op vakantie.'

'Oh ehm.' Josephine wendt zich met een ruk tot Gerd en Marie. De laatste vraagt ogenblikkelijk naar de bekende weg. 'Wat is er aan de hand?

'Het is Miguel, Paco's vriend, of beter gezegd voormalige vriend, want ze hebben mot, maar zijn vader heeft hem uit huis gezet.'

'Nou, ik zal je zeggen, toen ik nog geen pensioen heb mogen genieten en voor de Maastrichtse kinderbescherming ben wezen ploeteren, is mijn gedachtegang geweest; er gaat iets niet goed bij die halve crimineel Sjaak z'n gezinnetje,' zegt Marie superieur en zorgzaam. 'Maar hebben we nou echt geen matrasje ter beschikking?'

'Ah wat jammer,' zegt Gerd, krabbend aan zijn bolle kin, 'ik dacht echt dat het voor mij was. Ik heb namelijk wat in petto en dik een verrassing voor jullie!'

'Nee toch,' zucht Marie.

Josephine poseert, als ware ze ter plekke, ernstig in opdrachten afnemend, weer damesblad model, diep een peinzen. 'Goed,' zegt ze schorder nog dan tevoren, 'ik kijk boven of er een wollen deken uit de inboedel van mevrouw Ezra ligt.'

'Geen zorgen knul,' zegt Marie. 'Daarenboven hoor, is d'r nog wel wat voor je daarboven—hoe is de naam?'

'Miguel.'

'Merkwaardig. Nou Gerd, die verrassing moet je dan maar even in je holle kies, of gewoon voor later in je hol bewaren.'

Gerd is kennelijk mild, houdt joviaal de duim omhoog. Ziet Paco. Josephine kent minder rust klaarblijkelijk. 'Maar hoor eens allemaal, moet eerst die peperdure mokkataart niet op, alvorens hij goed en wel bederft.'

'Kijk meid,' zegt Marie, 'laat Gerd even schrokken en dan is die 30 euro in een mum geheel naar zijn grootje.' Marie trekt haar aftandse bloem rok recht, en groet de achterblijvers. 'Tot zo mannen.' En tot Miguel; 'Ni Ha.'

'Wat,' vraagt Gerd nors.

‘Dat betekent in het Chinees ‘Dag hoor’, antwoordt betweterig en opterend voor man des huizes, Paco Ezra.

Omhoog klossen de dames. Het is dan eindelijk even stil. Maar Paco ziet, vanwege de in de kamer ronddrentelende Miguel, vrieskou tochtend, zo staat de kamerdeur nog open en hun kat Maru glipt de hal in en trippelt naar buiten.

‘Oh god, ‘t beest heeft hoogtevrees,’ spot Miguel, ‘en is al jaren niet de hort op geweest.’

‘Klopt,’ roept Gerd. ‘Die Maru van de Ezra’s heeft zo lang niet tussen de kut katten geleefd, dat hij, net als mijn vrouw en de rest hier, niet meer weet hoe in godsnaam met de wereld om te gaan.’

Josephine en Marie stommelen stompzinnig, vindt Paco en geven ‘m lichte hoofdpijn. De kat knort tegenaan Gerd zijn broek, en het vanuit dierlijk perspectief vermoedelijk onvermoed been, geeft Maru een rotschop.

Paco Ezra blikt vernietigend naar zijn oom.

‘Wat heb je,’ laat Gerd weten. ‘Dat is goed voor hem. Zo haalt hij, ongeveer als jij, de in zichzelf gekeerd en verloren jaren ‘n beetje in.’

‘Het is een zij,’ zegt de kleine Miguel.

‘Maakt echt niks uit. Een pot nat.’

Josephine komt van boven met een blauwe reep luchtbed. ‘Kijk, ik heb een matras. Alleen er zit een scheurtje in.’

‘Lekker. Dan mag Paco weer gaan blazen,’ gilt Gerd hikkend.

‘Hou ‘s op jij. En dat is niet alles, er zit ook een gele vlek op,’ zegt, hijgend op haar schreden terugkerend, Marie. ‘Er heeft iemand tegenaan gepist.’

‘Nou dat moet dan, dat kan niet anders, die gemankeerde Maru zijn,’ kucht Gerd. ‘Wat een lucht. Ah, gadverdamme!’

‘Moet jij juist zeggen. Gerd is na al die maanden hier logeren de weg vannacht weer kwijtgeraakt naar de WC.’

Gerd zegt niks meer. Hij smakt. Zijn wangen zitten propvol taart. Ziet Paco. De rest neemt snel ook een stuk. Schoteltjes kletteren op de ovale tafel, nog geurend naar bedompte woonluchten van moeder Ezra.

‘Nou jongens, kunnen jullie nu eindelijk een beetje je ervoor openstellen,’ zegt Gerd.

‘Waarvoor?’

‘Wat ik zei eerder. Zijn jullie dat nu alweer vergeten. Ik bedoel de grote verrassing.’

‘Ben je zwanger,’ grijnst Marie.

Josephine kijkt omlaag, en, ziet Paco, krijgt onmiskenbaar een kleur.

Schoorvoetend schort men even ‘t schransen op. Een weinig verwachtingsvol stil wezen, krijgt het gezelschap te pakken, kijkend naar Gerd.

‘Nou,’ zegt Marie, ‘waar blijft een en ander, mag ‘t nog vandaag?’

Haar echtgenoot geniet zichtbaar van de situatie, trommelt met zijn hompen van vingers een jachtig en de jarige fiks irriterend soldaten marsritme, tot, en ‘t komt Paco voor als luider, andermaal de huisbel gaat.

‘Wat in godsnaam nou weer?’

‘Wel Marie, misschien heeft Miguel opnieuw iets naars te melden.’

‘Nee hoor,’ zegt Miguel aansterkend, vermoedt Paco, met meters mokkataart.

‘Ga gauw open doen—Jo meid!’

Josephine komt dit keer terug met een manspersoon volledig in blauw. Zijn hoofd lijkt op dat van een Neanderthaler, meent Paco Ezra, maar totaal en sociaal gezien, het is heus een basis teamleider politie Maastricht.

‘Uhm, hallo allemaal, mag ik vragen, is wellicht de heer Gerd Nijenhuis aanwezig?’

‘Jazeker,’ zegt Gerd. Hij maakt zich kenbaar met zijn vinger in de lucht en staat op.

‘Ga je nou nog laten zien wat de verrassing is,’ gilt Marie.

Gerd en de agent geven elkaar ‘n hand.

‘Ik ben Van Veenhuizen en kom oorspronkelijk uit Gelderland en bevestig dat er een probleempje is tussen twee van onze collega's, waardoor er eentje overgeplaatst moet worden. Wij vragen u, of u deel wilt uitmaken van ons anti-vuurwerk team; en, successievelijk illegale makers te pakken nemend, mijn surveillerend collega wilt worden.’

Gerd kijkt met een priemende blik zijn vrouw Marie aan en knipoogt naar Paco.

‘Hier alvast uw badge, Nijenhuis. En uw helpende hand zal hard nodig zijn na ‘t Staatsverbod; er is laatst nog een onafzienbare partij ondergronds gemaakt zwaar vuurwerk ingerekend.

‘Niks om trots op te wezen. Politie-man,’ zegt Marie met mondhoeken hangend op tien over halfvier.

‘Paco begint morgen als invalkracht scheikundeleraar,’ zegt Josephine, om concurrerend niet achter te blijven. ‘En dat gaat geweldig worden, niet Paco?’

‘O ja,’ zegt Gerd. ‘Hoeveel moet je eruit zetten, als je morgen begint?’

‘4,’ antwoordt Paco droogjes.

‘Waarvan 3 keer zeker dezelfde lastpak?’





# **3. Wow**